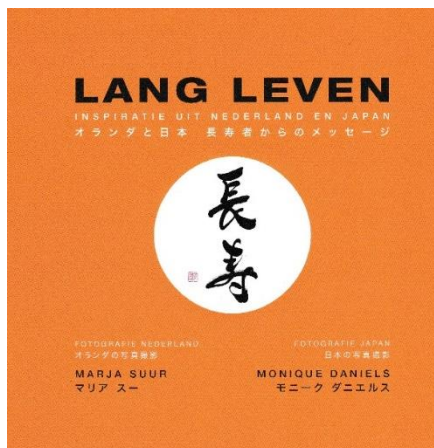
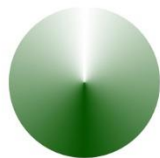

Lang leven - 長寿

Het is 29 augustus 2025 als bij de Rotterdamse uitgeverij Kyosei het fotoboek 'Lang Leven - 長寿' verschijnt.

Dit tweetalige boek met portretten van vijftig ouderen uit Nederland en Japan biedt een unieke blik op ouder worden in twee culturen die ver van elkaar liggen, maar verrassend veel met elkaar delen.

Geboren in 1936 vroegen de samenstellers ook mij hieraan bij te dragen.

Waarden van een lang leven

Het is een visueel en inhoudelijk eerbetoon aan ouder worden in twee culturen. Wat betekent het om écht oud te worden – en hoe verschilt dat tussen Nederland en Japan? 'Lang Leven – Inspiratie uit Nederland en Japan' brengt vijftig ouderen uit beide landen in beeld en woord.

In ontroerende portretten tonen de fotografen Marja Suur in Nederland en Monique Daniels in Japan de universele waarden van een lang leven: kracht, verbondenheid, levenslust en wijsheid.

Hopelijk mag dit fraai vormgegeven boek aanzetten tot een positieve blik op ouder worden en lang leven. Onderzoek toont namelijk aan dat mensen met een positieve perceptie van ouder worden gemiddeld 7,5 jaar langer leven.

Prof. dr. Erik Scherder, neuropsycholoog, schrijft in zijn voorwoord:

"In een wereld die zo snel verandert, weten ouderen precies wat echt belangrijk is: omzien naar de ander en bezig blijven. Je blijft groeien, ontdekken en genieten. Dit boek laat je echt anders kijken naar ouderen en hun plek in de samenleving."

Culturele context

Het boek verschijnt in een bijzonder jaar: 2025 markeert 425 jaar vriendschap tussen Japan en Nederland én de World Expo in Osaka. Tegen die achtergrond krijgt *Lang Leven - 長寿* extra betekenis.

Paul Seesink
ポール セーシンク

De zin van het
leven toont zich in
de ander

人生の意味は他者
に現れる

Deze foto is uit 1946, genomen op het Noordereiland. Samen met mijn zusje Cobi speelde ik in het puin - Rotterdam was zwaar gebombardeerd. Als kind trok ik er met mijn vriendjes stiekem op uit, de bruggen over, dwalend door een stad die bijna volledig was verwoest. Verdwaald raakten we nooit, met het skelet van de Laurenskerk, het Witte Huis en de oude Bijenkorf als onze vaste bakens, in een zee van puin.

Het waren zware tijden. Mijn vader leed aan tuberculose en overleed aan het einde van de oorlog. Mijn zusje, ook getroffen door tbc, lag vaak in een ziekenhuis of sanatorium. Mijn moeder droeg de last alleen, maar zorgde altijd liefdevol voor ons. Ondanks alles vond ik geluk in kleine dingen. Een papiertje

en een potloodje waren genoeg om mijn fantasie te laten stromen.

Al vroeg wist ik dat ik iets met tekenen en ontwerpen wilde doen. Na mijn opleiding aan de Academie van Beeldende Kunsten vond ik mijn roeping als interieurarchitect. Tot mijn 77^e ontwierp ik met veel plezier interieurprojecten en publiceerde ik in diverse tijdschriften. Nog steeds teken en schrijf ik veel, vooral over zingeving en politiek. Want uiteindelijk moet je zelf betekenis geven aan het leven en beseft je dat je er bent voor de ander.

